

Karakterark:

Peter Hellbrecht,

42 år, arkitekt og kunstinteresseret

kort sagt:

Gift med Katarina, far til Nikita. Arkitekt, ansat i arkitektfirmaet Ladegaard og Holmboe, familiefar, forholdsvis dygtig, forholdsvis succesrig, godt ry. Hus og hobby (maler billeder, der er pæne, men som han godt selv kan se mangler noget.).

Forholdsvis flink, vellidt. Formand for den lokale husejerforening. Audi A4. Grå.

Bor sammen med Katarina og Nikita i en relativt pæn, forholdsvis velholdt villa, i en forstad til Ålborg.

Ønsker, at han havde vinger, kunne udfolde sig, være hamrende kreativ, at hans kone elskede ham, at hans opgaver var mere interessante, at han var Indiana Jones, storvildtjæger, opdagelsesrejsende. At han var kunstner, at han forstod sin kone, at han var ligesom sin lillebror, at han kunne gi' sin chef fingeren. Hader sin bror Allan, fordi Allan kan alt det han ikke selv kan, og fordi Allan "huggede" hans første kone.

(Yndlingsprogrammer: Robinson og Jagten på Ørkenguldet.)

i spejlet

Nu er du her igen, siger du til dit spejlbillede. Du ser hvordan de små rynker langsomt breder sig. - Du er blevet lidt tynd i toppen, det lidt uregelmige blonde hår har fået grå striber. Døden ånder dig i nakken og dine drømmes dage er talte. I stedet for drømmene om eventyr, fjerne lande og eksotiske steder, har du nu et dræbende solidt job, en krævende kone og en uforståelig datter. Du ville noget med dit liv! Men nu sidder du fast i forstadens kvælende trædemølle. - Du ved, at du et eller andet sted har kræfterne til at frigøre dig. Du ved at du stadig kan nå at realisere dine drømme. - Men du ved også, at det vil komme til

at koste dig dyrt: Du vil miste jobbet, konen, bilen og alt det andet. Som du har gjort hele livet vælger du at satse på det sikre. Måske en dag vil chancen for forandring og eventyr banke på døren, men sandheden er, at du nok vil være bange for at gribe den. Du har før tænkt tanken, du afviser den, som du plejer, og som altid vil den ikke forsvinde: "faktisk burde du se at få bestilt et godt gravsted til dig selv."

I den sidste tid har du koncentreret dig om den store konkurrence om det danske kulturhus i Paris. Du har brugt al din energi på at holde styr på et team af de unge løver fra "Ladegaard og Holmboe". Det har været en udfordrende opgave. Hvis det lykkes for dit team at hive projektet hjem, vil det betyde et afgørende vendepunkt for din karriere. Du vil få flere af de rigtig saftige opgaver. - Dem man bliver kendt på. - Dem der er penge i. Du drømmer allerede om nye sejre og de mange muligheder, der så vil stå åbne for dig.

Du ved godt, at dine yngre kolleger betragter dig som gammeldags og overforsigtig, men du tror på, at du nok skal få hevet sejren hjem.

Det er desværre nødvendigt at kunne kæmpe med alle midler for at bevare sin position i dagens erhvervsliv. Heldigvis er din kone Katarina et naturtalent til den slags. En gudbenådet manipulator. Hun er lidt en drøm af en kvinde. Ganske klog, pæn, sexet, praktisk og effektiv. Du ville dog ønske, at hun ikke var så "strid". Du ønsker ikke at skændes med hende, men det sker oftere og oftere, at helt almindelige og dagligdags diskussioner ender i et ondt skænderi. Du har på fornemmelsen, at det er noget hun gør med vilje, men du opdager aldrig, hvad der er ved at ske, før det er for sent. Og så fyger de sårende ord gennem luften. Det eneste du føler dig helt sikker på er, at det er dig, der er taberen. Hver gang. "Hvorfor gør

du det, Katarina? Hvorfor?"

Du ved godt, at du vist i virkeligheden nærmest er konfliktsky. - Men du kan ikke se noget fornuftigt formål med at skændes. Du går ind for venlighed og sammenhold. - Også i din egen familie. Hvorfor vil de være uvenner? Alle sammen? Hele tiden?

Så er der Nikita. Din datter. Nu er hun 18 og meget voksen og meget mærkværdig. Du husker stadig da din første kone Elizabeth kom hjem med den lillebitte lyserøde og krøllede skabning fra hospitalets fødeafdeling. Hjælpeløs og bedårende og med store sorte øjne, der tilsyneladende fulgte med i alt omkring hende. Du vidste, at du ville elske dette væsen betingelsesløst resten af dit liv. Du husker hendes første skridt. Hendes otteårige tandløse smil. Hendes konfirmation.

Men nu er hendes ansigtsudtryk lukket og vredt, og du forstår ikke, hvad der sker. Du føler dig hjælpeløs. Hun tror at du vil bestemme alt muligt, og at du ikke gider at høre på hende. Hun prøvede at begå selvmord en gang, og du var ude af dig selv af bekymring og selvbebrejdelser. Nu skulle alt blive anderledes. - Men det blev ikke anderledes. Uger efter var I tilbage i hver jeres skyttegrav. Du vil gerne forstå hende, men de ting hun gør, og hendes venner og hendes tøj og det hun spiser - du forstår det simpelthen ikke. Det er måske meget godt, for du tror, der foregår ting i din datters verden, som du i virkeligheden helst ikke vil vide noget om. Du er sikker på at hun tager stoffer og alt muligt. Bare du dog forstod hende!

Og Allan - din kære bror, der altid bare har kunnet det, du gerne ville. Allan har været i Tibet. Han har boet i et kunstnerkollektiv i New York. Han har fået sine malerier udstillet. Hans band har lige fået en pladekontrakt. - Du ryster irriteret på hovedet hver gang, han går i gang med et eller

andet projekt. Irriteret fordi han bare kaster sig ud i det, og ikke mindst fordi du ved, at hvis det var dig, ville projekterne aldrig komme længere end til en meget omhyggelige planlægningsfase. Han HAR jo altså fået gjort nogle af de ting, du kun får drømt om. Alting lykkes bare for Allan. I virkeligheden hader du din bror. Ikke mindst på grund af det, han gør med "dine" kvinder. - Det startede allerede i skolen, hvor det næsten altid endte med, at han scorede dine kærester. Du ved ikke hvordan, men du er sikker på at han gjorde det for at demonstrere sin overlegenhed. Han tog også din Elizabeth fra dig. - Elizabeth, din første dejlige kone, som med sit alvorlige og inderlige ansigtsudtryk en dag sagde: "Der er noget vi bliver nødt til at snakke om"... Hun havde et forhold til Allan, og ville forlade dig. - Din verden brød sammen. Du sagde ikke noget. - Hvor var du den gang glad for, at du havde Katarina! Ligesom alle Allans erobringer viste det sig at blive en ret kortvarig affære, og nu er Elizabeth vist ved at finde sig selv i et eller andet buddhistisk kollektiv et sted i Indien.

Åh Gud, hvor du dog misunder din bror - det forbandede legebarn! Men Allan skal hjælpes. Han kan trods alt ikke klare sig uden dig. Det ved du, fordi du tre-fire gange har været nødt til at låne ham penge til nogen af hans vilde projekter, og fordi han altid dukker op i døren med sin weekendtaske når et af hans parforhold er gået i kludder.

I eftermiddag skal I alle sammen mødes med din grandfætter politimanden Raymond og hans søster Helena. Det er ikke noget du glæder dig til. Raymond er ellers ikke nogen ubehagelig person, men han gør dig lidt usikker på en ubestemmelig måde, og så har du lige hørt nogle meget besynderlige rygter. En af firmaets kunder havde set din ham til en af den slags fester, man ikke vil forvente, at politifolk går til, og I havde snakket lidt

om politiet og den slags. Du havde slået det hen, men lige siden har du tænkt på om din smarte og urokelige fætter måske i virkeligheden var korrupt.

Når du tænker nærmere efter gør Helena dig også lidt urolig. Der er noget "forkert" ved hende. Hun reagerer altid anderledes end du forventer. - Du HAR efterhånden fundet ud af, at der ikke er mange mennesker, hun respekterer, eller tager alvorligt for den sags skyld, men der er også noget andet. Hun er ellers meget køn på en hård måde. Så vidt du ved har hun aldrig haft en kæreste, men hun gør det altså også meget svært for de stakkels mænd.

I skal mødes på det psykiatriske plejehjem Mølledal, hvor jeres onkel, en gammel mand ved navn Alexander Hellbrecht, nu er død. Du kan ikke huske om, du nogen sinde har mødt ham, men du kan huske at familiesladderer hævdede, at han havde været noget af en særting. Rygtet sagde også, at han troede han kunne lave guld, eller sådan et eller andet meget mystisk...

hele familien:

Peter Hellbrecht, 42, arkitekt hos Ladegaard & Holmboe.

Katarina Hellbrecht, 33, gift med Peter, sekretær hos Ladegaard & Holmboe.

Nikita Hellbrecht, 18, Peters datter med sin første kone, Elizabeth, gymnasieelev, lettere gothisk.

Allan Hellbrecht, 39 år, Børnehavepædagog, musiker, skuespiller, ugift.

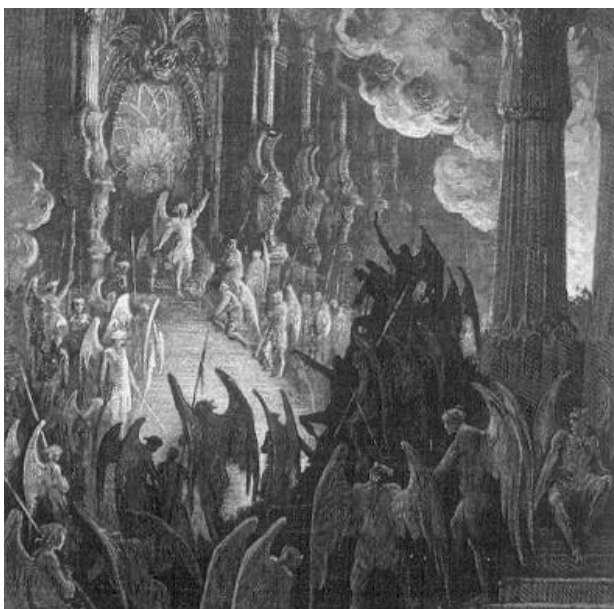
Raymond Højlund, 32 år, politikomisær, ugift, bror til Helena.

Helena Højlund, 35 år, edb-ekspert, projektleder hos TeleDanmark.

Karakterark:

Katarina Hellbrecht,

33 år, sekretær.

Kort sagt:

Gift med Peter Hellbrecht, stedmoder til Nikita. Sekretær hos Peters arkitektfirma Ladegaard & Holmboe.

Kvinde med stort K. Dygtig og effektiv.

En kvinde med mål i tilværelsen, ben i næsen og vilde hemmelige drømme.

Kører en Toyota Corolla.

Bor sammen med Peter og Nikita i en relativt pæn, forholdsvis velholdt villa i en forstad til Ålborg.

Tror ikke på Gud.

Har været gift med Peter i 3 år. Og hun har haft store planer for sin mand. I øjeblikket synes hun dog at planerne er gået lidt i fisk. For hende handler livet om magt og tilfredsstillelse. - Men hun føler afmagt og frustration. - Hun er en meget dygtig og effektiv sekretær i Peters firma. Hun udvalgte Peter som den mest sandsynlige succeskandidat. og pulveriserede hans i forvejen ret ubestemmelige moralbegreber. På denne måde blev hun den direkte årsag til Peters skilsmisse.

Effektiv, manipulerende og selvcentreret. Elsker Peter meget højt...

i spejlet:

Du smiler til dit spejlbillede. Ser dig selv dybt i øjnene og blinker skælmst til dig selv. Du træder lidt tilbage fra spejlet og lader dit blik glide anerkendende ned af din krops elegante linjer. - Sexet men ikke vulgær. Effektiv og ret frisk. Du ser dig selv henslængt foran poolen, mens du kommanderer med en eller flere succesrige mænd. Lysekronernes skær, kostbar champagne, ægte russisk kaviar, hvide limusiner. I blitzlampernes skær til byens store begivenheder. Du ser dig selv i seng med en rockstjerne eller en bankdirektør, og du forestiller dig, hvordan han hjælpeløst vil tigge om mere. Du ser dig selv på en yacht ved rivieraen. Men musikken dør ud. Du betragter et

øjeblik din mand Peter, som står lidt sammensunken, med et indædt og bekymret ansigtsudtryk og venter på dig. "Sig mig, VIL du ligne en død bedemand?" spørger du og ser med en vis tilfredsstillelse, hvordan han bliver såret og derefter forgæves forsøger at skjule det med et ret impotent modangreb. Åh Peter, du ER så nem... Det er i øjeblikke som disse, hvor han står såret og hjælpeløs, du ved, at du i virkeligheden elsker ham meget højt. Faktisk kunne du nok ikke leve uden ham. Åh! - Bare han dog kunne lære at kaste sine hæmninger lidt overbord og ikke være så almindelig!

Du har næsten ondt af ham. Du venter på resultatet af den store arkitektkonkurrence. Hvis firmaet (Ladegaard & Holmboe) vinder den, vil det være Peters fortjeneste, og så vil hans karriere få et tiltrængt skub. Hvis de taber, vil Peter skulle tegne fabrikskøle og indkøbscentre resten af sit liv, og DET gider du ikke.

Du har mødt en mand. Bo Velmer. Han er reklamedirektør. Ca. 40, men velholdt og fuld af penge, kører Porche og giver dyre frokoster. Du er sikker på at han er interesseret, og at hvis du slår til inden alt for længe kunne han være en genvej til at realisere dine drømme. - Du forestiller dig, at være gift med ham i et par år, før I skal skilles. Lang nok tid til at komme ind i den rigtige kreds. Når det kommer til stykket er spørgsmålet dog, om du virkelig kan få dig selv til at forlade Peter? Peter som du elsker til fordel for drømmene om glamour og glimmer? Du ved i hvert fald, at du er skabt til noget bedre end en dødssyg forstad....

Du arbejder for Ladegaard og Holmboe, arkitektfirmaet hvor du også mødte Peter, og hvor du styrer tingene med hård og effektiv hånd. Du er ganske vist "kun" sekretær. Men du er sekretær for både Asmund Ladegaard OG Frederik Holmboe,

så der sker ikke noget i firmaet, uden at du har noget med det at gøre. Rygterne siger, at du har været i seng med begge. Det ved du, for du har selv startet dem. Men i virkeligheden har du behændigt undgået at skulle "levere varen".

Dit forhold til Nikita, Peters datter, er mildt sagt køligt. Dybfrossent ville være en mere passende betegnelse. Hun er en selvoptaget, hysterisk teenager, som ikke kan forstå, at andre mennesker også har visse behov. Nikita forlanger, at alt skal dreje sig om hende, og det som ikke drejer sig om hende, får hun alligevel vendt, så det kommer til at handle om hende. Peter, den stakkel, falder i hver gang - men du er ikke så nem at narre.

Så er der Peters bror Allan. - Du ved at mange synes han er charmerende, du ved også at Peter misunder ham hans evner og vel også hans såkaldte "frie" tilværelse. Selv synes du, han er ret barnlig, og at han virker, som om han er bange for sine egne følelser og bange for sine evner. En mand med så meget talent - og så arbejder han i en børnehave! Hvorfor? - Fordi han er for stor en vatpik til at turde satse på sig selv.

Du husker en fest. Det var vist Peters fødselsdag. Peter var fuld og sad og vrøvlede i et hjørne. Allan, som efterhånden heller ikke var helt ædru, var holdt op med at underholde hele selskabet, og den sidste times tid havde du fået det meste af hans opmærksomhed. Du vidste godt hvad han havde gang i, men du holdt gode miner til slet spil. - Indtil han sagde: "Synes du ikke min bror er lidt for kedelig til dig? Vi to kunne få meget ud af det sammen." Og bøjede sig hen mod dig, lidt som en slags slange. Han var sikker på, at han havde dig på krogen. Du lænede dig hen mod ham og hviskede blidt i hans øre: "Ved du hvad, Allan? - Jeg gør det altså kun med voksne mænd!" og så gik du.

Allan så forvirret og såret ud, som et barn, der havde mistet sit legetøj. MÆND!

Raymond, som er Peters grandfætter, er en hel anden type. Han er politimand, og man fornemmer med det samme, at han har check på hvad han foretager sig, at han er ganske godt tilfreds med sig selv, og har noget at have det i. Han har et skarpt syn for andre menneskers styrker og svagheder, og han har ikke en hel masse moralske anfægtelser. Du og han har flere gange været i seng med hinanden. Det er sket uden en hel masse forstillinger. I ved begge, at det kun er for afvekslingens skyld, og at det aldrig bliver andet end det. - I kan begge lide spændingen ved det forbudte, og I nyder at konstruere situationer, der vil være svære at bortforklare. Som den gang I gjorde det på bagsædet af Peters Audi. Stakkels Peter.

Helena, Raymonds søster, er på mange måde en værdig modstander, og sådan har du tænkt på hende siden du så hende første gang. Du er ikke sikker på, at der findes noget der hedder kærlighed ved første blik, men der er ingen tvivl om, at der findes had ved første blik. Helena er intelligent og dominerende, men hun forstår slet ikke sine medmennesker. Hun kommanderer og gør ved, ofte med mange detaljer, og har slet ikke nogen fornemmelse af, at dem, det går udover, hader hende for det. Godt at du ikke skal arbejde for hende - eller være gift med hende. På den anden side ved du, at hun ikke har nogen chance mod dig, selvom du nok er bedre til at manipulere mændene, end du er til at styre kvinder.

I dag skal i alle mødes på et psykiatrisk plejehjem, hvor en Peters onkel er død. Ikke overraskende skulle han have været noget af en sørling Han troede vist, han kunne lave guld eller

noget i den retning. - Den hemmelighed kunne du helt ærligt godt finde noget at bruge til

hele familien:

Peter Hellbrecht, 42, arkitekt hos Ladegaard & Holmboe.

Katarina Hellbrecht, 33, gift med Peter, sekretær hos Ladegaard & Holmboe.

Nikita Hellbrecht, 18, Peter's datter med sin første kone, Elizabeth, gymnasie-elev, lettere gothisk. Allan Hellbrecht, 39 år, Børnehavepædagog, musiker, skuespiller, ugift.

Raymond Højlund, 32 år, politikomisær, ugift, bror til Helena.

Helena Højlund, 35 år, edb-ekspert, projektleder hos TeleDanmark.

Karakterark:

Nikita Hellbrecht,

18 år, gymnasie-elev

kort sagt:

Peters datter, gymnasie-elev, sortsynet, gotisk og lettere samfundsfjendsk.

Gymnasiet er LAMT. Forældrene er er LAMME.

Piercing i underlæben.

Bor sammen med Peter og Katarina i en relativt pæn, forholdsvis velholdt villa, i en forstad til Ålborg.

Læser poesi på engelsk, blandt andet Blake. Lidt pop-Nietche, Umberto Echo. Spiller Vampire.

Søger et stædet som er definitivt, krystalklart og så lang væk fra idioterne som muligt. Hendes søgen er lidt panikagtig.

Problemet er lidt, at hun i virkeligheden ikke føler hun kan leve op til sit eget billede af sig selv.

Dette får hende til at anstrenge sig endnu mere og at være endnu mere kringlet. Hun har ikke anorexi, men er på kanten. Og ikke bare på madområdet. - Nikita lider simpelthen af en slags selvfrekaldt livslede.

i spejlet:

Lille spejl på væggen der, hvem er smukkeste i landet her? Du stirrer ind i dine egne store mørke øjne og betragter kritisk dit blege, velformede ansigt. - Et eller andet sted derinde i spejlet er der en du kender, men endnu en gang må du sige til dig selv, at du ikke ved, hvem det i virkeligheden er, der gemmer sig bag de mørke øjenvipper og de næsten bundløse mørkebrune øjne i spejlet. - Er der overhovedet noget dernede i dybet? Det må der jo være. Så meget smerte og så meget vrede må jo komme et sted fra. - Men som du står her og betragter dit spejlbillede ved du godt, at du endnu ikke er den person, du vil blive engang. Nikita, Nikita - hvem er du i virkeligheden??? Du savner dig selv, på samme fuldstændig desperate måde du plejede at savne din rigtige moder (Peters første kone Elizabeth). - Men det var før du begyndte at hade hende for at have forladt dig.

Du kan ikke se om du ligner dine forældre. Det håber du ikke. Din forbandet kedsommelige og indskrænkede far, - mislykket arkitekt, mislykket maler. - Vil så gerne være så uendelig frisindet, men du kan tydeligt mærke, at han i virkeligheden er ligeglad med dig. - Han vil bare have, at du skal være en pæn pige. Have pæne karakterer, have succes i det åndssvage samfund. Han giver dig lyst til at skribe! - Hvorfor vil han ikke give dig lov til at være dig selv??? - Fordi han er ligeglad med dig. DERFOR! Du ville ønske, at alle mennesker forstod dig ligeså godt som Nikodemus, perserkatten. - Dit kæreste eje. Han er dejlig og selvstændig og uforbeholden i sin kærlighed, - uden at det bliver fjollet og idiotisk som det gør med hunde. - Og mennesker.

Han har valgt "Kattekvinden" - den forfærdelige, selvglade, beregnende og oversexede Katarina, som han nu er gift med. Hun er sekretær i din fars firma, og har garanteret scoret ham til en eller anden firmafest. Du ved i virkeligheden godt, at din far selv må have hjulpet lidt til, og du hader ham også for det. Men det er intet imod hvor meget du hader Katarina.

Du har engang prøvet at tage livet af dig selv for at komme af med hende. Du havde skåret dig i håndledet og taget en overdosis Pamol*. Og så malkede du situationen for alt hvad den var værd. - Virkningen på din far var ganske tilfredsstillende, men du synes ikke lægerne tog dig særligt alvorligt, og Katarina synes vist nok nærmest du var latterlig.

Du skal vise dem alle sammen! - Men hvordan, hvordan, hvordan?

Din onkel Allan er en underlig en. Han er smadderdygtig til en masse ting. Han spiller musik. Det er ganske vist lidt klamt - men du må indrømme, han har styr på det. Han laver også

stand up. Og kan få folk til at ligge flade af grin - men så er han børnehavepædagog. Og når han er sig selv, siger han sådan nogle idiotiske ting. Han får dig til at spekulere på, om det virkelig er nødvendigt at være åndssvag for at være voksen. - Det håber du ikke.

Så er der langt mere "gods" i din anden onkel. Politimanden Raymond. Han er en rigtig mand. Du ved godt at han er strømer, men man kan ikke komme uden om, at han har noget. Han virker så .... stærk, og sikker, og smart. Slet ikke som man forestiller sig en politimand. Du burde ikke falde for den slags. - Men hvis du skulle have en mand med på en øde ø, skulle det nok være ham. Raymond har i hvert fald mere nosser end alle dine mandlige kammerater tilsammen. Men for ham er du luft. - Det må du se om du kan gøre noget ved. Du har en enkelt gang prøvet at snakke med ham om dine problemer. - Lige indtil du opdagede, at han slet ikke havde hørt efter. - Den nat græd du.

Helena er din tante. Der er nu ikke noget tanteagtigt over hende. Helena er en af de meget få voksne, du kender, som du faktisk synes er sej. Helena er sig selv. Uafhængigt af hvad folk synes hun skal gøre eller hvad hun skal være. Og så er hun fuldstændig naturlig overfor dig. Hun behandler dig som om du var voksen - og det har hun i øvrigt altid gjort. Hun hører på dine problemer, og det virker som om hun forstår dig.

Helena kan heller ikke lide Katarina, hvilket er gensidigt. Men du kan mærke, at din stedmoder i virkeligheden er lidt bange for hende, og måske er det derfor hun ikke kan fordrage hende. Du kender i øvrigt ingen andre mennesker, som bryder sig ret meget om Helena. Men på en eller anden måde er det ikke synd for hende. Hun er så stærk.

Du har heller ikke nogen, du kan stole på. Du har ganske vist venner og veninder på gymnasiet. Men du stoler ikke på dem, selvom du ville ønske at du kunne. Drengene ser ikke på dig som en person. De ser på dig som en pige - en mulig erobring. - Du vil betragtes som dig selv. - Og dine veninder. Du ved at de snakker om dig, når du ikke er der. "Og hvorfor har du ikke nogen kæreste, og hvorfor slapper du ikke bare lidt af", og så videre. - Men heller ikke de fatter en kæft! Nogle gange ville du ønske at du virkelig VAR død. Det ville vise dem alle sammen at du virkelig skulle tages alvorligt.

Du spiller rollespil. Live Vampire, og her føler du, at der er en eller anden slags nøgle til sider af dig selv, som er mere virkelige og meningsfulde end dit "virkelige" liv. På en måde synes du, at vampyren Nightmist er et bedre udtryk for dit sande jeg, end du selv er. Hemmelighedsfuld, stærk og farlig. - Du er begyndt at læse bøger om gammel overtro, hekse og sort magi og den slags. - Og du har opdaget, at der faktisk findes mange mennesker rundt omkring, der tager det alvorligt. Du kan ikke få dig selv til at tage skridtet fuldt ud og prøve nogen af tingene. Du ved ikke hvad der ville være mest forfærdeligt: at det virkede eller at det ikke gjorde.

Selvom du overhovedet ikke har lyst til det, skal du i eftermiddag sammen med din far og Katarina, Allan, Raymod og Helena til møde på et psykiatrisk plejehjem. - Her er en eller anden fjern onkel åbenbart lige død. - Du kan ikke se, hvad det egentlig kommer dig ved. Men din far har insistet på, at du tog med.

hele familien:

Peter Hellbrecht, 42, arkitekt hos Ladegaard & Holmboe.

Katarina Hellbrecht, 33, gift med Peter, sekretær hos Ladegaard & Holmboe.

Nikita Hellbrecht, 18, Peter's datter med sin første kone, Elizabeth, gymnasie-elev, lettere gothisk.

Allan Hellbrecht, 39 år, Børnehavepædagog, musiker, skuespiller, ugift.

Raymond Højlund, 32 år, politikomisær, ugift, bror til Helena.

Helena Højlund, 35 år, edb-ekspert, projektleder hos TeleDanmark.

note:

Pamol: Smertestillende middel (med paracetamol), der kan fås i håndkøb, men som kan være livstruende i store mængder.

Karakterark:

Allan Hellbrecht,

34 år, musiker, skuespiller og børnehavepædagog

Kort sagt:

Bror til Peter Hellbrecht, bor alene, kommer sammen med den 28-årige Marianne. Arbejder i Børnehaven Troldeeskoven. Allan har to børn: Sune på 8 år og Lena på 6, med hhv. folkeskolelærerinden Vibeke Hornslet, som er 31, og skuespillerinden (og servitricen) Malena Grønnelykke (29)..... Men han har ikke noget godt forhold til mødrene og næsten intet forhold til børnene. Spiller revy og teater på professionelt plan. Hans band Heartless er på vej til en pladekontrakt. Bor i en rodet og underlig men ganske rummelig lejlighed midt i Ålborg.

Allan var efternøleren, som har været småforkælet hele sit liv. Han er hamrende kreativ, spiller musik og laver teater, han er morsom og har masser af personlighed. Alle elsker Allan. - Undtagen hans exkærester (og dem er der nogen stykker af), der har fundet ham overfladisk og indholdstom.

i spejlet:

Du ser træer på dig selv i spejlet. Allan, min ven, hvorfor er du ikke glad? spørger du dig selv. Alle folk fortæller dig, at du har så meget at være glad for. - Og det viser bare, at de ikke fatter en skid. Du er i virkeligheden bange, men som narren i skuespillet griner du for at ingen skal opdage, at det faktisk gør ondt. - Hey! Mand! - Du ER vist kommet forkert ud af sengen. Du sku' ha' været blevet under dynerne sammen med den bløde og chokoladefarvede Marianne. Ikke engang det kan du tage alvorligt i tyve sekunder! - Pludselig mærker du tårerne presse sig frem. - Jesus Fucking Christ!!! - Du er PATETISK, Allan! - Du tager dig sammen. Hør nu her ven, siger du til dig selv. - Nu skal vi jo ikke tage dette her alt for alvorligt. "Allan?" Mariannes bløde stemme. - "Er du OK?" - "Yepper depper, never better!!" smilet på

plads, et fjollet ansigtsudtryk til ære for "kvinden i dit liv", og beretningen om vidunderbarnet Allan er klar til et nyt kapitel. Du har kvalme.

Du betragter kærligt dit gamle skrummel af en bil. En rusten orangefarvet skrotbunke. - En Lada Niva; høj og sær og firkantet, og for det meste ret samarbejdsvillig. I sine unge dage var hun et frisk pust. Nu er det friske unægtelig gået af hende, men hun er sgu' stadig et pust. Faktisk er bilen det eneste, som rigtigt er dig. Alt andet er en slags fup. Og du kan allerede høre din indre hofnar: "uh oh! - Here we go again!" Men du burde jo være glad. Dit band er på vej mod en pladekontrakt. Det som I alle sammen har arbejdet så hårdt på i så lang tid. Nu ser det ud til at ville lykkes. Pladeselskabet er ret vilde. - "Vi elsker jeres sound". Alle de popsmarte, hjernedøde, højglanspolerede, superduper-optimistiske, pengegriske vi-er-hippe-fyre smilede henrykt til jer ved det sidste møde. Du hadede dem! Du var uendelig træt af jeres "sound". Alle vidste, at det i virkeligheden var dig som den karismatiske frontfigur, der trak tøserne ind til jeres koncerter. DET var virkelig noget du havde check på, og for tøserne betød det tilsyneladende mindre, at du efterhånden var ved at være på alder med deres forældre. Du kunne brække dig over dem, dig selv, bandet og paphovederne. - Og du kunne mærke, at hvis kontrakten gik igennem, ville du være lænket til paphovederne på pladeselskabet og til bandets meningsløse musik resten af dit liv. Måske skulle man give det hele fingeren? Tage til Tahiti eller sådan noget. - Det havde du faktisk gjort første gang. Et andet band, stor succes, paphoveder fra et andet pladeselskab. - "Farvel venner" havde du sagt. "Nu tager jeg på verdensomsejling!". - Den var så i øvrigt endt på Mallorca.

Du misunder Peter, din storebror. Han er solid. Har jordforbindelse. Ved hvad han vil. Peter har simpelthen styr på sin tilværelse. Det har han altid haft. Da i var børn, sagde Peter: "Jeg vil være arkitekt, når jeg bliver stor!" mens du sagde "Jeg vil være mig, når jeg bliver stor!" og mens Peter havde opnået sit mål, kæmpede du stadig for dit.

Det irriterer dig også, at Peter hele tiden skal komme med gode råd. Hvad fanden kender han til dine problemer. Han der har det så let med alting.

Peter har kun en svaghed: kvinderne finder ham ret kedelig, og det var sket flere gange, at Peter havde haft en eller anden steg med til et selskab. Og så var hun gået med dig hjem. - Det gav dig en vis tilfredsstillelse at kunne vise Peter, at der var noget du var meget bedre til, end han var. Men du var klar over, at det ikke betød så meget for din altid rolige og stabile bror. - Faktisk havde du ham mistænkt for at gøre det med vilje. Som om han ligefrem serverede damerne for dig.

Nu fx. med Elizabeth, Peters første kone. Peter var tydeligvis træt af hende, havde en affære med Katarina, en sild fra arkitektfirmaet. Da Elizabeth opdagede det, faldt hun stort set i armene på dig, og du behøvede bare tage imod.

Peter har flere gange hjulpet dig med lidt penge, og han er altid villig til at lade dig låne gæsteværelset, hvis du skulle have brug for det, som fx. dengang Malena smed dig ud, og du pludselig stod i Peters villa med en weekendtaske og to poser fra Føtex.

Peters nuværende kone, Katarina, er vist noget af en kold fisk. Du husker ganske vist hvordan hun har lagt an på dig til en fest engang, og hvordan du afviste hende. Men I var vist begge ret fulde, og siden er det blevet ved det. Hun ser ellers ret godt ud.

Nikita, Peters og Elizabeth's datter, er inde i en svær periode, og du har ondt af hende. Du føler, at inderst inde har I det i virkeligheden på samme

måde. Hvor du selv har valgt at gemme dig bag en klovnelemaske, har hun dækket sig ind bag et skjold af - nåh ja - fjendtlighed. Men du vil så gerne hjælpe hende, hvis bare du vidste hvad der skulle til. - Måske kunne hun endda på den måde hjælpe dig selv til at blive fri, så også du - endelig - kunne få lov til at være dig selv. Stakkels Nikita! - Stakkels Allan...

Politimanden Raymond, din fætter, "lovens vogter", skræmmer dig en smule. Han har ingen problemer. Han er altid ærlig, måske ligefrem uforskammet, og desuden har han sans for humor. Men når han er tilstede kan du mærke, at du får et endnu større behov for at gøre dig bemærket end ellers, og du kan også mærke, hvordan det ligesom bliver sværere. - Normalt er det dig, der har hovedrollen, men når strømeren er der, virker det som om det er ham. - Og det bliver pludselig ham, der alt for tit får det sidste ord. - Du bider tænderne sammen: Fuck Raymond! Det betyder jo ikke noget. - Men du kan mærke, at du er nødt til at vise ham, at det er dig, der er stjernen i det her show! En svag indre stemme siger: "Jamen du VIL jo slet ikke være stjernen i showet!" Men du ignorerer den, mens du forestiller dig, hvordan du - på en pæn og elegant måde - gør Strømer-Raymond til grin.

Mens du svinger din elskede gamle Lada ind på børnehavens parkeringsplads ser du Helena for dig. Hendes øjne, med den mærkelige grågrønne farve, der brænder sig ind i dine. Hendes let løftede øjenbryn, og bemærkningen "Nå, er det din nye kæreste, kære Allan?" Du havde haft Marianne med til fest sammen med resten af familien. Du kan endnu huske, hvordan situationen havde hylet dig fuldstændigt ud af det. "Forbandede heks!" udbryder du, men er ikke sikker på om det er Helena eller Marianne du hentyder til. Sandheden er, at du drømmer om

Helena om natten. Drømme du ikke kan slå ud af hovedet.

Du har en gang set hende uden tøj på. - Tror du nok. Når du tænker tilbage til den gang i sommerhuset, er du ikke helt sikker på, at det ikke bare er noget du har forestillet dig.

I skal alle mødes senere i dag. På et psykiatrisk plejehjem ved navn Mølledal. Hvor en eller anden fjern onkel nu er død. Alexander Hellbrecht hed han. Det foresvæver dig at du har hørt noget om, at han fuldstændig bims. Ak ja. Sådan kan det gå. Gad vide om det er arveligt?

Men nu slår du alle de ubehagelige tanker ud af hovedet og åbner døren til Børnehaven Troldeskoven. Skrig og råb vælter dig som altid i møde, og du føler dig glad. - Her er du endelig i sikkerhed. Hjemme.

hele familien:

Peter Hellbrecht, 42, arkitekt hos Ladegaard & Holmboe.

Katarina Hellbrecht, 33, gift med Peter, sekretær hos Ladegaard & Holmboe.

Nikita Hellbrecht, 18, Peter's datter med sin første kone, Elizabeth, gymnasie-elev, lettere gothisk.

Allan Hellbrecht, 39 år, Børnehavepædagog, musiker, skuespiller, ugift.

Raymond Højlund, 32 år, politikomisær, ugift, bror til Helena.

Helena Højlund, 35 år, edb-ekspert, projektleder hos TeleDanmark.

Karakterark:

Raymond Højlund,

32 år, Kriminalinspektør ved
Ålborg Politi.

kort sagt:

Bror til Helena Højlund, grandfætter til Peter og Allan, har flere gange været i seng med Katarina, Peters kone.

Stærk, smart, urokkelig. Lynkarriere efter at have opklaret et par meget vanskelige sager. Kendt som den mand i korpset, der har mest styr på byens kriminelle miljø.

Bor i en omhyggeligt og checket indrettet ungarlejlighed i Ålborgs udkant.

Han er kendt som en intelligent og dreven politimand, som ingen kan sætte en finger på, også selvom de resultater han opnår - og især den måde han opnår dem på - en gang i mellem er en smule ukonventionel. Mange af hans underordnede kolleger ser op til ham. Han har et par meget gode venner i korpset, men mange er misundelige og en smule mistænkelige over hans succes.

Han arbejder også for Kaj Hermansen, en stor ålborgensisk bagmand, som han blandt andet hjælper med at holde styr på konkurrenterne, og som til gengæld forsyner Raymond med kokain og kvinder.

i spejlet:

God morgen, Raymond. Du hilser på dig selv i spejlet. Du ser godt ud. Du har pæne øjne og dit blik kan være gennemborende, når der er brug for det. Dine tænder er stærke og stadig hvide. Din krop er muskuløs og ser effektiv ud. I køkkenet kan du høre May Li nynne stille. Vietnamesiske piger har noget, ingen andre har. Du er ret glad for at du ikke ved, hvilket arrangement Store Kaj har med May Li. - Men ud fra lydene at dømme må du gå ud fra, at også hun har fundet natten tilfredsstillende. Du ser endnu en gang dig selv dybt i øjnene og knurrer, en lav rovdryagtig lyd inden du går smilende ud i køkkenet. Du har sagt, at du har møde med en kilde her til morgen, så du kan lige nå at få din trang tilfredsstillt endnu en

gang inden du skal afsted. Og May Li er blød og eftergivende og meget mindre end dig. Bagefter tager du et lille morgensnif af det kostbare fine hvide pulver, der er en del af fordelene ved at arbejde for Store Kaj. Du er ikke afhængig af kokain - selvfølgelig er du ikke det. - Men det føles åh så godt, og når nu mulighederne er der, ville det være dumt at afvise dem.

Du sætter dig tilfreds til rette i din smarte, knaldrøde Ford Puma. Det er ikke et stort og pralende køretøj, men der er fut i den og stil over den. Du klæder dig på samme måde. Det vil sige, som en der er en del yngre end dig selv, og uden alt for meget pral. Alligevel er der ingen der er i tvivl om, at det er dig, der styrer tingene. Du griner af de unge hvalpe på politigården, der logrer og snor sig for din skyld, mens du sørger for, at de alligevel opfatter dig som en af gutterne.

Du har meget kontakt med "miljøet". Udover dig selv er det vist ikke mange, der i virkeligheden ved hvor meget kontakt du har, tænker du og smiler dit berømte rovdryrsmil. Du sørger for at sætte dig i respekt overfor tåberne, pusherne, indbrudstyvene og hælerne, disse patetiske snyltere. Du ved at du er frygtet på gaden, hvor ingen kender din hemmelighed.

Dine møder i den dyre Hasseri-villa med Kaj Hermansen. Store Kaj er en af byens rigeste mænd. På mange måder minder han om dig, men du må indrømme, at han er i en lidt anden klasse. - Endnu! Han er kendt i byen som en dygtig forretningsmand, der godt nok har været undersøgt af både bagmandspolitiet og skattevæsenet, men som hver gang har klaret frisag. Du er en af de meget få, der ved noget om hvordan han i virkeligheden tjener en hel del af sine penge. Han har en finger med i det meste af det, der foregår i byen. Stoffet, prostitution, afpresning, værtshuse med kreative regnskaber og mystiske bandaroler.

Hvis det giver penge, er Kaj med i det. Du er et hjul i Store Kajs maskine, og du gør hvad du kan for at bevare din betydning for den store mand. Du rydder op for ham, hvis der går kludder i en forretning, du lægger låg på overfor snaksalige vidner, og du tynder ud i konkurrenterne.

Du husker nogle af de vilde fester i den store villa med "sne" på bordet og villige kvinder i meget interessant påklædning. Sidste gang havde du været øm i ryggen og underlig i hovedet flere dage bagefter. DET kalder du at leve. Rendyrket magtudfoldelse. Du spekulerer på, hvad du kunne gøre for at komme lidt højere op i systemet.

Du tænker lidt på dit forestående møde med familien. - De skulle bare vide. Peter, din tåbelige fætter. Du er sikker på at han er impotent, med sit ligegyldige job, sin kedelige bil og sin pæne, pæne fremtoning. Han er af den slags, der aldrig ville gøre noget kriminelt: 100% pålidelig og troværdig.

Du kommer til at grine ved tanken om Peter og Katarina. HUN er virkelig noget for sig. En skarp, klog, manipulerende kvinde, der kan lide det hårdt, kontant og lidt farligt. Du kan ikke helt lade være med at smågrine ved tanken om den gang I gjorde det på bagsædet af Peters Audi. - Stakkels lille Peter...

Fandeme godt det ikke er dig, der skal være gift med hende!

Og så er der broderen Allan. Han har stil, og humor. - Han kan sgu' være rigtig sjov og underholdende, når det stikker ham. - Nogen gange har han brug for at blive sat lidt på plads. Selvom han er en ret flink fyr, er han temmelig barnlig, han puster sig op for at imponere, men du tror ikke, han i virkeligheden er så selvsikker som det kunne se ud til på overfladen. - Nogen gange ser han helt bange ud. Lidt ligesom en smart fyr fra

"miljøet", der pludselig opdager, at han vist er kommet til at dumme sig. Gad vide om det nogensinde bliver til noget med den der pladekontrakt? - Du har dine tvivl. - Allan mangler nosser til det lange sejge træk.

Nikita, Peters datter, vil vel også være der. - Der er noget masochistisk over den måde pigebarnet klitrer sig til sin far, selvom de altid bliver uvenner og selvom hun siger, han ikke tager hende alvorligt.

Sidste gang I var sammen, opdagede du pludselig, at tøsen var begyndt at hælde alle sine problemer ud i hovedet på dig. Hun havde været inderlig og meget alvorlig, men du havde ladet som ingenting. - "Ved du hvad, jeg skal lige ha' ..." havde du sagt og viftet ubestemt med dit halvtomme glas, mens du vandrede over mod samlingen af sjove flasker (dødsyg fest for resten, men hvad kunne man forvente? - det var jo dødsyge Peters dødsyge fødselsdag.) Hun var tydeligvis blevet enormt skuffet. - Gad vide om det betød, hvad du troede det betød? - Og spørgsmålet var vel også hvad det egentlig ragede dig? Kunne man ha' et forhold til sin niece? Hun var sygeligt tynd, men ret køn på en ganske interessant måde. - Ha! sikke et show der kunne komme ud af det.

Og så er der jo din kære søster, som du skal huske at hente på vejen. - Helena, den skønne Helena*, - køn det er hun sgu'. Hun er også farlig og det eneste menneske udover Store Kaj du rigtig er bange for. Du har altid kunnet "regne folk ud". - Men ikke Helena. Du har simpelthen ingen anelse om, hvad der foregår bag hendes kønne grønne øjne. Problemet er, at Helena ikke er en af dem, man bare kan ignorere. Nu er hun jo for det første din storesøster, og for det andet tror hun, at hun kan bestemme over dig. Du tager kampen op ved enhver lejlighed og med alle midler, fortæller når

hun blander sig, og gør grin med hendes planer. Under alle omstændigheder må du for det meste bekæmpe din søster, som regel for din egen skyld, men ofte også bare for princippet i det.

I eftermiddag skal I begge til møde sammen med Katarina, Peter og Allan på et plejehjem for gale gamle. - Her er en eller anden fjern onkel åbenbart død. - Det er der nok ikke meget sjov ved. Men det er den slags, der skal gøres og det KAN jo være, at der er en lille krumme at arve.

hele familien:

Peter Hellbrecht, 42, arkitekt hos Ladegaard & Holmboe.

Katarina Hellbrecht, 33, gift med Peter, sekretær hos Ladegaard & Holmboe.

Nikita Hellbrecht, 18, Peter's datter med sin første kone, Elizabeth, gymnasie-elev, lettere gothisk.

Allan Hellbrecht, 39 år, Børnehavepædagog, musiker, skuespiller, ugift.

Raymond Højlund, 32 år, politikomisær, ugift, bror til Helena.

Helena Højlund, 35 år, edb-ekspert, projektleder hos TeleDanmark.

noter:

*Skønne Helena = Helena af Troja. Der iflg. sagnet var så smuk, at hendes skønhed blev årsag til Den Trojanske Krig.

Karakterark:

Helena Højlund,

35 år, projektleder i
TeleDanmark.

kort sagt:

Storesøster til Raymond, "grandkusine" til Peter og Allan.

Har en bachelorgrad i fransk og datalogi, hun ved alting.

Bor i en stilren, superchecket lejlighed hvor næsten alt er holdt i lysegråt, flødefarvet og hvidt, med enkelte marineblå kontraster.

Helena har en fremragende uddannelse bag sig, hun har et ganske velbetalt job, og så er hun køn om end på en lidt hård måde. Hun er projektleder i TeleDanmark, hvor hun leder en afdeling, der tager sig af år 2000- problemer. Hendes medarbejdere hader hende, og udspreder ondsindet sladder om hende, men hun er ret ligeglad. Hun gør hvad hun må.

Helenas store problem er at hun er overbevist om, at hun skulle have været en mand. - Sådan helt rigtig for alvor.

i spejlet:

Du står længe foran spejlet og ser dig selv dybt i øjnene. Sjælens spejl, som man siger. Gad vide om du overhovedet har en sjæl. Findes der en Gud? Det er ikke til at vide. Hvis der findes en gud, må han være lidt lige som dig selv. Stærk selvstændig, næsten alvidende. Menneskeheden er endnu ikke klar til at forstå dig.

Du løfter spørgende det ene øjenbryn, og samtidig med at du bemærker, at du nu er kommet til at se både hoven og endnu mere intelligent ud, spørger du dig selv om du virkelig ved alt. Nå, ja. Næsten alt. Du ved at du har en overlegen intelligens og at du hurtigere end de fleste andre kan analysere dig frem til sammenhænge og løsningsmodeller. - Du ved at dine medarbejdere sandsynligvis hader dig. Ingen bryder sig om folk, der altid har ret. Det må nu være deres problem. Skulle du gøre dig dummere end du er. Bare for at tage hensyn til folks tåbelige fordomme? Du ved

også, at de ville have lettere ved at acceptere dig, hvis du havde været en mand. Selv i vore ligeberettigelsesdage forventer både kvinder og mænd, at kvinderne pænt holder sig tilbage og lader mændene komme til. Det giver du ikke en høstblomst for.

Nej, menneskene forstår dig ikke. Du kan ganske vist sagtens gennemskue dem. Det handler næsten altid enten om sex, magt eller dovenskab.

Dovenskab er en stærkt undervurderet drivkraft. Der er næsten ingen grænser, hvad folk vil gøre eller undlade at gøre, hvis de tror de kan slippe lidt nemmere om ved et eller andet. Det har du altid vidst, men dit job bekræfter det dagligt. Derfor har du udarbejdet udførlige retningslinjer for fejlsøgning, fejlmelding, fejlretning, løsningstest og implementering(*1). Det er denne evne og vilje til at systematisere folks usystematiske og fjumrede arbejde, der har gjort, at du i dag er leder af afdelingen. I virkeligheden er du dog en stor tilhænger af Kaos, og du sætter ofte folk i gang med at løse arbejdsopgaver, som du ved, at de i virkeligheden ikke kan klare. Dels vil de få noget ud af, at du bagefter gennemgår deres brølere stykke for stykke. Dels kan det forfejlede løsningsforsøg bedre end ret meget andet afsløre svagheder i systemet.

Hvis man skal forbedre noget, er man i virkeligheden ofte nødt til at ødelægge det oprindelige først. Så megen stupiditet og idioti skyldes folks uvilje mod at give slip på gamle, forældede systemer. Og det gælder efter din mening både i edb-verdenen og i resten af tilværelsen. De fleste tror for eksempel, at det kan betale sig at rette og reparere på et forhold. Faktisk ender det som regel med, at det hele bliver endnu mere forkludret og uudholdeligt.

Du tænker et øjeblik på din nuværende kæreste. I har et ideelt arrangement. Uden at

overbebyrde hinanden med overflødige følelser får i begge tilfredstillet de nødvendige behov. - Både de rent seksuelle, som man jo ikke kommer helt uden om, men I forstår også hinanden, og selv om Tanja og du selv er meget forskellige, så har I de samme synsvinkler på mange ting. Ikke nok med det. I kan også respektere hinandens forskellige synspunkter. Det vil i virkeligheden sige, at du lader som om du respekterer hendes, mens hun respekterer dine, uden helt at forstå dem. - Whatever..... Det virker OK i praksis. Det er også hende, der har vist dig, at din mandlige side er stærkere end din kvindelige. - At du i virkeligheden ikke er lesbisk, men at du faktisk er meget mere mand end du er kvinde. Hvis man altså ser bort fra de fysiske sider. Du ved, at der findes visse behandlingsmuligheder, - men det er alligevel noget, du viger tilbage for. Du vil helst være den du er. Også selvom du på lige dette punkt er meget svært at definere præcist, hvad det er, du er.

Inderst inde ville du ønske at du mødte en du virkelig kunne respektere. Inderst inde ved du godt, at der mangler noget i dit liv. Måske kærlighed? Et barn? Eller bare en eller anden form for dybere mening? Måske burde du få undersøgt de behandlingsmuligheder?

Du udspionerer ikke dine medmennesker, men du holder øje med, hvad de foretager sig, og hvordan de reagerer i forskellige situationer, - mens du hele tiden prøver at analysere dig frem til, hvad det viser om dem, og hvordan de i virkeligheden er... Du kan da godt se, at det gør dig endnu mere fremmed overfor dem. Skaber kulde og afstand. Men en videnskabsmand kan ikke tillade sig at tænke på forsøgsdyrenes følelser.

Derudover dyrker du en del sport, du cykler til og fra arbejde og er desuden jævnlig gæst i

motionscentret "Viking". Du spiser sunde og fornuftige ting, ryger ikke og mediterer desuden en halv time hver dag.

Raymond - din lillebror - ville være tæt på hvad du ville kræve af den perfekte partner, hvis ikke han var så fordærvet. Du ved at din bror er magtsyg og selvcentreret, og selvom du ikke kan bevise det - som om DET i øvrigt skulle være nødvendigt - er du sikker på, at han skjuler en meget beskidt hemmelighed, og at hvis du ikke formår at redde ham fra sig selv, vil han falde, og sandsynligvis ryge i fængsel og ende som en rigtig forbryder. Sølle og medynkvækkende. Men Raymond er svær at hjælpe. Han har tilsyneladende sat sig i hovedet, at du skal bekæmpes med alle midler, uanset hvad.

I eftermiddag mødes hele familien på et psykiatrisk plejehjem. Den gamle Alexander Hellbrecht, en eller anden ret fjern onkel, er lige død, og nu skal I ordne de praktiske ting. Du husker at du har hørt han skulle være lettere bims. - Det er altså åbenbart blevet være på hans gamle dage. Der var også et eller andet rygte om, at han syslede med trolddom. Du ryster på hovedet- Det er FOR langt ude.

Du skal være sammen med den kære Peter, og hans bror Allan. De er begge to mænd og derfor per definition lidt latterlige. - Ikke at de kan gøre for det, sådan er det bare. Peter er ellers "god nok" helt uden at være spændende, mens Allan er ret sjov på en lidt barnlig måde. - Det virker som om han er sygeligt bange for at forpligte sig til noget. - Noget som helst. Det er lidt morsomt med Allan. Du synes, det virker som om han er lidt lun på dig, og selvom det er idiotisk, kan du ikke lade være med at spille en smule op til hans følelser. "Åh Allan, hvorfor er du min Allan?"(*2) siger du grinende til dig selv.

Peters kone Katarina er noget af en sexet sag, forførende og farlig og bestemt ikke dum. Du er bestemt påvirket af hendes udstråling, men hun er tilsyneladende kun til mænd, så det er en smule indviklet, og slet ikke noget for dig. - hmmm..... Hvis nu situationen opstod, kunne man måske se, hvad man kunne få hende med til. Men du afviser fantasien, før den får lov til at udvikle sig: Det er sådan noget Raymond tænker.

Nikita - Peters søde, men forvirrede datter - også hun har Hellbrechtfamiliens problemer med at finde ud af hvad hun vil, og hvem hun er. Det er vel nærmest en familieforbandede.

hele familien:

Peter Hellbrecht, 42, arkitekt hos Ladegaard & Holmboe.

Katarina Hellbrecht, 33, gift med Peter, sekretær hos Ladegaard & Holmboe.

Nikita Hellbrecht, 18, Peter's datter med sin første kone, Elizabeth, gymnasie-elev, lettere gothisk.

Allan Hellbrecht, 39 år, Børnehavepædagog, musiker, skuespiller, ugift.

Raymond Højlund, 32 år, politikomisær, ugift, bror til Helena.

Helena Højlund, 35 år, edb-ekspert, projektleder hos TeleDanmark.

noter:

(*1)Implementering = EDB fagsprog for ibrugtagning

(*2)"hvorfor er du min Allan?" frit efter William Shakespeare: "Romeo og Julie"